

דברי חיזוק ומוסר מלוקטים משיעוריו של מורנו ורבנו הרב בניהו שמואלי שליט"א לפרשת 'שופטים'

פסוקי חזון איש - כמה הקדוש ברוך הוא עושה איתנו חסד שהוא מודיע לנו לפני כן: "תשמעו, תדעו לכם, יום ראש השנה זה יום הדין הגדול. בו אני דן את כולם, מי לחיים ומי לא. תדעו לכם, עכשיו יש לכם חודש הכנה, יש לכם זמן להכין את עצמכם כדי שתהיה שנה טובה." ראינו איך אנשים צעירים הולכים ולא ישובו. אדם יוצא מהבית והוא לא יודע אם הוא יחזור או לא יחזור, כמה שאלו אינם דברים פשוטים. לכן, עכשיו זה הזמן.

הנה, עכשיו אנחנו מתחילים בפרשת שופטים: "**שִׁפְטִים וְשִׁטְרִים תִּתֵּן לָךְ בְּכָל שְׁעָרֶיךָ**" (דברים טז, יח). אתם יודעים מה אומר מהרמ"ו על "בכל שעריך" - אלו השערים של האדם: העיניים, האוזניים, הנחיריים והפה. ולמעשה, הפה הוא השער המרכזי. כתוב ב**פרקי דרבי אליעזר**, שבראש חודש 'אלול' עלה משה רבנו למרום בפעם השלישית. כשראה את העגל עם המחולות, פרחו האותיות והלוחות נשברו. למחרת עלה 40 יום להתחנן לקדוש ברוך הוא שימחול. אחרי שהשם מחל, אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה: "פֶּסֶל לָךְ שָׁנִי לַחַת אֲבָנִים קְרָאשָׁנִים וְתִבְתִּי עַל הַלַּחַת אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הָיוּ עַל הַלַּחַת הַרְאשָׁנִים אֲשֶׁר שִׁבַּרְתָּ. וְהָיָה נֶכֶן לַבִּקָּר וְעִלִּית בִּבְקָר אֶל הַר סִינִי" (שמות לד, א-ב). ואז משה רבנו, למחרת, ביום ל' באב - ראש חודש 'אלול', עלה שוב בפעם השלישית להביא לוחות שניים. באותו יום תקעו בשופר והכריזו שמשה עולה אל ההר כדי שכל 40 היום האלה עם ישראל שהיו למטה למרגלות הר סיני לא יטעו ולא יעבדו ע"ז. ומשה רבנו עלה למעלה, והם צמים ומתוודים 40 יום - ביום צמים, בוכים ומתפללים, ובליילה אוכלים.

ככה 40 יום. לכן עד היום אלו 40 יום של ימי רצון לפני הקדוש ברוך הוא, ולכן צריך להתחזק מאוד, זה לא דבר פשוט.

ראינו בפרשת ראה: "רָאֵה אֲנִי נֹתֵן לְפָנֶיךָ הַיּוֹם בְּרָכָה וְקִלְלָה" (דברים יא, כו). מה אומר הקדוש ברוך הוא? "אני מבקש מכם, 'בְּכֻרַתְּ בְּחַיִּים' (דברים ל, יט). אני נותן לכם את הדרך הטובה ומייעץ לכם: יש ברכה ויש קללה, תבחר בחיים ותלך בדרך הנכונה. יש תורה, תקיים מה שכתוב בה ותעשה את רצון אבינו שבשמים".

הקדוש ברוך הוא אומר לך שזו הדרך הכי טובה, וכך תזכה לחיי העולם הבא. שאדם באמת יבחר בחיים, שכן כל ענייני העולם הזה הם הבל, ויעשה האדם בעולם הזה למען חיי העולם הבא.

לכן ראינו בסוף הפרשה שהוא מביא את עניין חג הסוכות: "חַג הַסֻּכּוֹת תַּעֲשֶׂה לָךְ שִׁבְעַת יָמִים" (דברים טז, יג). מהם שבעת ימים? שבעת ימי חג הסוכות הם כנגד 70 שנות ימי האדם. סוכה היא לשון דירת ארעי, צא מדירת קבע ושב בדירת ארעי. לכן, כשמשינים מדירת קבע לדירת ארעי, עושים מלחמה עם יצר הרע, וככה אדם מוציא את היצר הרע ממנו. כשאדם יוצא מדירת קבע ויודע שהעולם הזה הוא ארעי, הוא לא נותן ליצר הרע להשתלט עליו. ויש שם קדוש שעוזר לזה: סופי התיבות של "חג הסוכות תעשה לך" ויצרים את השם הקדוש **כה"ת**, שהוא השם "הטוב שמך ולך נאה להודות". השם הזה יוצא מתוך אותיות שד"י: אחרי ש' יש ת', אחרי ד' יש ה', ואחרי י' יש כ'. כשאדם נכנס לבית, יש שם שד"י על המזוזה. המזוזה מבריחה את הסטרא אחרא שמנסה להיכנס ולעשות צרות. השם הקדוש שנרמז בפסוק "חג הסוכות תעשה לך" בא להגיד לאדם: "תתעורר! מה אתה אוסף ואוסף? בסוף הכל ילך לסטרא אחרא, מה זה ייתן לך? הכל הבלים". אבל אם האדם יושב בסוכה תחת 'צילא דמהימנותא', אשריו.

מה העסקה? לפני כ-70 שנה היה רב גדול של העדה החרדית, קראו לו הגאון רבי דוד יונגרייז צ"ל. מורנו ראש הישיבה היה מביא אותו תמיד לשישיה לתת דברי מוסר והיה אוהב אותו מאוד. הוא אמר שיש מדרש, שהתבן, הקש והמוץ התחילו להתנוכח ביניהם: התבן אומר: "בשבילי נזרעה השדה!", הקש אומר: "לא, בשבילי נזרעה השדה!", המוץ אומר: "בשבילי!", והחיטים לא דיברו כלום, המתינו וחיכו.

יוצא בעל הבית לזרות את הגורן שלו. איך שהוא בא לזרות, המזן עף ברוח ונעלם. בעל הבית עושה קרי, את החיטה הוא אוסף ואת הקש והתבן משליך לבהמות. מה העיקר? החיטה! אותו דבר, באים כל התאווה והמחשבות של העולם הזה - קש, תבן ומוץ, הכל הבלים. העיקר זו החיטה. 'חיטה' בגימטריה זה כ"ב (22), כנגד כ"ב אותיות התורה. כל התאווה הן הבל. ואכן, מה אדם מרגיש אחר כך? רק צרות יש לו. אכילת יתר גורמת לצרות ולמחלות. אם אתה רוצה להרגיש טוב, תאכל מעט, תאכל דברים בריאים ותעבוד את השם. כך גם בכל התאווה, הן אינן טובות. אומות העולם נלחמות כל הזמן נגד עם ישראל. כל אומות העולם הן כמו קש ותבן, כל אחת אומרת: "בשבילי נברא העולם". אבל העולם לא נברא בשבילן, אלא בשביל עם ישראל שלומדים תורה, כדכתיב: "בְּרִאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים" (בראשית א, א) - בשביל ישראל שנקראו 'ראשית' ובשביל התורה שנקראת 'ראשית'. לכן אדם צריך לשים נגד עיניו שכל התאווה והמחשבות הן הבל ושטניות.

21/10/20 לכן, בעזרת השם, מראש חודש מתחילים לתקוע בשופר. האשכנזים תוקעים בכל יום בתפילה, והספרדים תוקעים באמירת הסליחות. התקיעות הללו הן דבר גדול מאוד, כי כשאדם שומע תקיעת שופר, הוא מתעורר להכין את עצמו, לנקות

את מעשיו לקראת יום הדין הגדול והנורא. צריך להכין את הדפים של חשבון הנפש, להכין את 'תיקוני הזוהר', ולקרוא 'תהילים' בכל יום כדי לגמור את ספר תהילים פעמיים בשבוע - פעם אחת במשך השבוע ופעם אחת בשבת. כך מגיעים נקיים בתשובה לקראת יום הדין.

השטן מנסה להכניס בלב האדם מחשבות של ייאוש: "אתה רוצה לעשות תשובה? תראה מה עשית, איך אתה יכול לתקן?", ומראה לו את העבירות כמו הר שאי אפשר לעבור אותו. כך היה גם בראש חודש 'אלול' כשעלה משה רבנו למרום בפעם השלישית, בא השטן להכניס בליבם של ישראל ייאוש. אמר להם משה: "תתקעו בשופר כדי לבלבל את השטן שלא יבוא להטעות אתכם".

אומר ה'חתם סופר' שהייאוש מרחיק את האדם מקרבת השם. כתוב "לִישׁוּעָתְךָ קִוִּיתִי ה'" (בראשית מט, יח). אנו אומרים: "ריבונו של עולם, הישועה שלנו היא הישועה שלך". כשטוב לעם ישראל, זו ישועה לקדוש ברוך הוא. לכן צריך לתקוע בשופר ולבלבל את השטן. עכשיו בכל בוקר צריך להתחיל 'סליחות' מוקדם, בשעה 4:00 לפנות בוקר, כדי שבשעה 5:00 נסיים את הסליחות ונתחיל תפילת שחרית מילה במילה. כשהשטן רואה את עם ישראל מתקרב להשם ומשכים קום לסליחות, הוא מתייאש ואומר: "היום אני לא יכול להתעסק עם האנשים האלה, הם התחילו להיות צדיקים".

מעשה שהובא בספר 'פרדס אליעזר' לרבי אליעזר משיניאווה: היו שני חברים טובים באירופה שהיו חולכים בכל יום לפנות בוקר קודם עלות השחר להתפלל, דרך גשר שעל הנהר. תוך כדי הליכה ודיבורים, הבחין אחד מהם שחברו אינו עונה לו. הוא מסתכל והנה חברו נעלם. חיפש אותו למטה בנהר, הזמין עזרה, חיפשו ולא מצאו. עברו חודשים ואשתו הייתה בצער גדול. יום אחד פגשה אותה אישה אחת וראתה שהייתה בוכה ללא הרף. שאלה אותה: "מה קרה לך?", סיפרה לה שבעלה נעלם באותו הלילה. אמרה לה: "לכי לרבי אלימלך מליז'נסקי, הוא יפתור לך את הבעיה". נסעו יחד לרבי אלימלך מליז'נסקי. שמע את הבעיה, לקח קולמוס וכתב מכתב. אמר לאישה: "תלכי עם המכתב הזה ליער פלוני באמצע הלילה. אל תיראי ואל תפחדי. תראי שם דמויות מפחידות עם שיער ארוך ומשונה, תלכי אחריהן, תבדקי איפה הפתח של הבית שלהם ואל תפחדי. אני מבטיח לך שלא יארע לך כלום. תעמדי ליד הדלת, תדפקי ותתני להם את המכתב הזה". עשתה האישה כדבריו. באמצע הלילה, מתוך פחד גדול, ראתה את הדמויות הללו ונכנסה אחריהן עד למערה. היא דפקה בדלת, פתחו לה, והיא מסרה את המכתב מרבי אלימלך. שמעה מבפנים ויכוחים סוערים אם לקבל את המכתב או לא. פתאום הושלך אדם החוצה, כולו מלא שערות וציפורניים ארוכות, שלד עצמות בבגדים קרועים. זה היה בעלה. האישה נבהלה. הוא סיפר לה שרוחות רעות חטפו אותו למקום הזה, והוא עבד שם עבודת פרך יומם ולילה. היא סיפרה לו על הדאגה הגדולה, ועל כך שהלכה אל הצדיק ה'נועם אלימלך', והוא שלח אותה לכאן. החליט ללכת אל הצדיק, והרב ביקש ממנו לספר כל מה שעבר עליו. נאספו קהל רב והוא הוסיף וסיפר בנוסף על כל מה שעבר שם: "דעו לכם, חודש אחד בשנה הייתה לנו מנוחה. באיזה חודש? כשעם ישראל מתחיל לתקוע בשופר בחודש 'אלול'. אז כל כוחות הטומאה אוצזת בהם רעדה וחלחלה, וכולם נופלים חסרי כוח כמו פגרים מתים מהתקיעות של 'אלול'. ואם כך בתקיעות של 'אלול', תאר לך מה קורה בראש השנה!". כששמע זאת רבי אלימלך, פרץ בבכי ואמר: "תראו מה זו תקיעת שופר של חודש 'אלול', שאינה אלא מנהג, ואיך היא מחרידה את כוחות הטומאה!".

לכן אומרים ש'שופר' הוא ראשי תיבות: פותח שערים ובוקע רקיעים. צריך לקחת את הדברים הללו ברצינות גדולה, זו זכות עצומה. מה קורה מראש חודש אלול? - 40 יום של רצון נמשכים עד יום 'כיפור', ואחר כך יש לנו עוד ימים של שמחה עד 'הושענא רבא' (סך הכל 51 ימים). וכפי שנאמר: "וְהָיָה אֵךְ שְׂמֵחַ" (דברים טז, טו) - 'אך' בגימטריה-21, לכן ביום ה-21 של חודש תשרי, תהיה שמח אחרי שהשתדלת ועשית תשובה החל מראש חודש אלול ועד הושענא רבה. לכן, דבר ראשון צריך לשמור על השערים: "שְׁטָרִים תִּתֵּן לָךְ בְּכָל שְׁעָרֶיךָ". איפה העיניים משוטטות? והאוזניים - מה הן שומעות?

מעשה באדם שהתחתן, והבחין שאשתו אינה שומעת אותו כשהוא מדבר אליה. הלכו לברר על מכשיר שמיעה, אמר לו הרופא: "לפני שקונים, תעשה קודם בדיקה. תיכנס לבית ותקרא לה ממרחק של כמה חדרים". הגיע האיש לבית, עמד בחדר הראשון וקרא: "שְׂמֵחָה!", ואין קול ואין עונה. מתקדם לחדר השני וקורא: "שמחה!", ואין עונה. נכנס למטבח, עומד לידה וקורא: "שמחה!". אמרה לו אשתו: "כמה פעמים אני צריכה לענות לך?, מה מתברר, שהוא זה שהיה כבד שמיעה ולא היא..."

היום צריך זהירות גדולה מאוד. יש מכשירים וטכנולוגיה, ואדם המסתובב ברחוב צריך לשמור על עצמו שלא יקפצו לו דברים שאינם הגונים. הכלל המרכזי הוא: "לפום צערא אגרא" (אבות ה, כא). בפה של האדם - אם אתה לומד בו תורה, זכית לשכר גדול; ואם חלילה מדברים בו דברים בטלים, זה גורם צער. השם יעזור לנו שנזכה להתקדש וללכת בדרכי השם, אמן.

כוח התפילה וחשיבות התפילה בחודש אלול - הגמרא אומרת: "אם ראה אדם שהתפלל ולא נענה, יחזור ויתפלל, קוה אל ה' חזק ויאמץ לבך וקוה אל ה'" (ברכות לב, ב). **רבי יוסף חיים עליו השלום (ה'בן איש חי')** היה נמצא בכל חודש 'אלול' בקבר יחזקאל הנביא, בורח לשם ונמצא שם. הוא היה אומר: "כל שעה ושעה כאן חשובה לי כמו חודש שלם. אני לא מוותר על הדבר הזה. אני חייב לשבת עם עצמי, לא רוצה שאנשים יפריעו לי. פעם אחת כתב לו משיחו מכתב: "כבוד הרב, זה דבר דחוף!". לקח הרב גליה, צייר עליה שעון ואמר לו: "תדע לך, כל רגע בחודש אלול חשוב אצלי כמו חודש. אני בכל זאת עונה לך. כי עכשיו תדע לך ששערי שמיים פתוחים, ימינו פשוטה לקבל שבים". זה מראה כמה כוח התפילה עכשיו הוא חזק מאוד כשאדם מתפלל וכשאדם עושה תשובה. **הגמרא אומרת במסכת כתובות (קל, ב),** שכאשר הגיע זמנו של רבנו הקדוש (רבי יהודה הנשיא) להיפטר מן העולם, היו כולם מתפללים שלא ייפטר. מהשמיים לא יכלו לקחת את נשמתו, מה שהיו עושים לא עזר, התפילות קרעו ובקעו את כל השחקים. כאשר ראתה שפחתו שהוא סובל ונשמתו לא יוצאת, והיא רוצה לצאת וזה סבל גדול, לקחה גיגית גדולה מזכוכית וזרקה אותה מההג למטה, איפה שהיו המתפללים. הגיגית שנשברה הרעישה, כולם נבהלו והפסיקו לרגע אחד להתפלל, ובאותו רגע יצאה נשמתו של רבנו הקדוש. אבל כל זמן שהיו מתפללים, לא היה למלאך המוות כוח. הכוח של התפילה הוא אדיר!

אז הגמרא אומרת (כתובות קד, א) שרבנו הקדוש, אחרי פטירתו, בכל ערב שבת היה בא לעשות קידוש בביתו. אמר לאשתו: "תכיני מקום, ושאף אחד שלא ייכנס, רק אתם ואני". אומרים רבותינו, זכה לזה בזכות התפילות הגדולות שהתפללו עליו, שהמשיכו לו להשפיע עליהם קדושה, ולכן המשיך לבוא לעולם הזה בלא הפרעות.

מלשון ימי אלול והפסוקים - התפילה בחודש הזה היא משהו מיוחד, זה לא כמו תפילה בימים רגילים. כל התשובה

והתפילה בחודש 'אלול' זה דבר שאין אותו בשאר הימים. בשאר ימים אתה צריך להשקיע בהם הרבה כוח. אך ברגע אחד של 'אלול', כשאף בפך אתה מדבר מילה, מיד זה עובד. ה'חתם סופר' אומר שכתוב בזוהר הקדוש על חודש 'אלול' שהוא נקרא 'ירח ימים', כמו שכתוב: "ובכתה את אביה ואת אמה ירח ימים" (דברים כא, יג). 'ירח' זה חודש 'אלול'. והוא מראה ש'ירח ימים' עולה בגימטריה 'שיח' (318). למה? כי בימים האלה יש כוח להשיח ולשפוך שיחה לפני ה', ואז מצטרפת לזה האות מ' ונהיה 'משיח', על ידי שמתפללים טוב. כי עכשיו נפתחים י"ג מדות של רחמים והמלך נמצא איתנו.

לכן עכשיו כתוב: "אריה שאג, מי לא יירא" (עמוס ג, ח). אתה יודע, זה רומז לימים האלה: 'אלול', ראש השנה, יום כיפור, ה'ושענא רבה – ראשי תיבות ארי"ה. הימים האלה שואגים! יש אדם שמפחד ויש אדם שלא מפחד. למה? כי יש מסכים לפעמים שמבדילים בינו לבין אבינו שבשמיים. יש לפעמים אדם שיש לו מסך על הלב שלו, והוא לא מתעורר. המסך שעל הלב לא נותן לו להתעורר, וצריך להוציא את המסכים ולמול את ערלת הלב, כמו שכתוב: "ומל ה' אלהיך את לבבך ואת לבב זרעך" (דברים לו, ו), ראשי תיבות 'אלול'. למה הדבר דומה? אנשים היו ביער, היה להם חופש וישבו קצת ביערות לעשות "חיגה", עושים קצת 'על האש'. היה שם איזה אריה מסתתר, מריח את זה מרחוק, את הבשר.. אז האריה רצה קצת לטעום מזה, הוא היה רעב. אתה יודע, כשהוא רעב הוא נותן שאגות, והוא מתחיל לשאוג. כששמעו אותו, כולם התחילו לברוח ולהתחבא, איזה פחד ואימה! האריה דוהר והם כולם בורחים לתוך ניקי הסלעים. והנה, הם רואים איזה שלושה אנשים יושבים ביד, לא צועקים, לא בורחים, לא כלום. צועקים להם: "תברחו!", אבל הם ממשיכים לשבת. בסוף הבינו שאלה שלושה אנשים חרשים, ולכן הם לא מפחדים, כי יש להם מחיצה באוזן. אם אתה רואה בן אדם עכשיו שאינו מפחד, סימן שהוא חרש, הלב שלו אטום. אתה מבין מה קורה? אתה לא שומע את שאגת האריות! איך אתה עוזב את זה כך?! לכן רבנו האר"י אומר, שעכשיו החודש הזה הוא 'עיר מקלט' של כל השנה. מקלט שאדם יכול לברוח אליו ולהציל את עצמו, ושם אסור לגעת בו, והוא ניצל ממוות, מצרה ומהכול. זה חודש 'אלול', כמו שכתוב שם: "והאלהים אנה לידו ושמתי לך" (שמות כא, יג) – ראשי תיבות אלול. פלא פלאות!

תתן ונתת, ונתת ונתת – הנה, מובא בפרשה: "על פי שניים עדים או שלושה עדים יומת המת, לא יומת על פי עד אחד." (דברים יז, ו). המדרש אומר בילקוט שמעוני, שמובא גם בירושלמי (פאה א, א): שאלו לחוכמה: "חוטא, מה עונשו?". אמרה להם: "חטאים תִּדְרֹךְ רעה" (משלי יג, כא), אין תקנה לחוטא אלא עונש, אין מה לעשות. שאלו לנבואה: "חוטא, מה עונשו?". אמר יחזקאל הנביא: "הנפש החוטאת היא תמות" (יחזקאל יח, ד), אין תקנה. שאלו לתורה: "חוטא, מה עונשו?". אמרה: "יביא קורבן אשם ויתכפר לו". שאלו לקדוש ברוך הוא: "חוטא, מה עונשו?". אמר: "עשה תשובה ויתכפר לו". הקדוש ברוך הוא ברא את האדם הראשון ביום ראשון של השנה, דן אותו ואמר לו: "הִפְסֵק דין יהיה ביום 'כיפור', עוד עשרת ימים, ו'הפסק דין' האחרון בהושענא רבה". אומר המדרש, איך נעשה זאת? – "על פי שניים עדים יומת המת" – 'החוכמה והנבואה'. החוכמה מה היא אומרת? "חטאים תִּדְרֹךְ רעה", אין מה לעשות. הנבואה אומרת: "הנפש החוטאת היא תמות". אז על פי שני עדים אלו, או שלושה עדים (כי גם התורה אומרת שיש תקנה להביא קורבן אשם, אבל כיום אין בית מקדש, אז מה תעשה?), על פי העדים האלו נגזרה מיתה. "אבל לא יומת – על פי עד אחד" – זה הקדוש ברוך הוא. הקדוש ברוך הוא אומר: "עשה תשובה ויתכפר לך, כי קרוב אליך הדבר מאוד בפך ובלבבך לעשותו" (דברים לו, יד). תמיד יש תקנה – 'בפך', תגיד: "ריבוננו של עולם, חטאתי, עויתי, פשעתי".

ראו מה היה עם בלעם הרשע, איזה רשע מרושע! בכל זאת, כשהוא אמר: "חטאתי כי לא ידעתי כי אתה ניצב לקראתי בדרך" (במדבר כב, לד), לא יכול היה המלאך לגעת בו, כי אמר "חטאתי".

כולנו היכרנו את הרב, ראש העדה החרדית- הרב טוביה וייס. לא מזמן הוא נפטר. הוא היה ראש העדה החרדית והגיע מאנגליה. הוא היה גאון, כולם הכירו אותו. מספרים עליו כשהיה ילד ב'שואה', הוא היה גר באיזה כפר, ושלחו אותו לרב שבכפר היותר גדול לידם לשאול אותו: "מה עושים עכשיו? לאן בורחים מהיטלר? לאן הולכים?". כשהנאצים התחילו את המשרפות, והתחילו לצאת שמועות, כולם היו מפחדים ורועדים. והוא היה ילד כבן 10, ולא היה את מי לשלוח. ענה לו הרב: "אין מה לעשות, אנחנו לא יודעים גם כן מה לעשות, רק לבכות לה". אבל מה, יש רכבת של 1,000 ילדים שהולכת מפה עכשיו ל'אנגליה'. בוא אתה, יש לי מקום אחד, תרוץ לבית, תביא את המזוודה שלך ותבוא". כך עשה. אומר: "הלכתי לאימי, הסברתי לה את המצב. אמרה לי: 'תרוץ!'. לקחתי את המזוודה ורצתי". הכניסו אותו לרכבת, והרכבת נסעה לאנגליה. האנגלים עשו מִסְדֵּר לכל הילדים, הביאו את מלך אנגליה שהציל את הילדים, והם עמדו בשורה מפה ומפה. אומר הרב טוביה: "אני הייתי בוכה ובוכה על אבא, על אמא ועל האחים שלי, לא מפסיק לבכות. כשהמלך עבר, קפצתי אל המלך!". אמרתי לו 'תודה רבה קודם כול שהצלת אותי, אבל מה עם אמא? מה עם אבא? מה עם האחים שלי? מה יהיה איתם?'. שאל אותו המלך: "איפה אתה גר?". אמר לו ישר את הכפר ואת הכתובת. המלך ציווה למשרתים: "תדאגו להם, תביאו אותם מחר לפה". וכך היה! ילד קטן העיז לקפוץ בזמן שעבר לידו המלך, קפץ אליו, והציל את כל המשפחה! אדם צריך לדעת, עכשיו זה חודש 'אלול' – תקפוץ לעגלה, תפנה למלך! המלך פה, תקפוץ לעגלה! הוא היה אומר את המשל הזה בעצמו, איך הוא קפץ ואיך הוא הציל את כל המשפחה.

צווייט ה' פאלקסמאט – כתוב בתנא דבי אליהו (אליהו רבא, לא), שהקדוש ברוך הוא יושב ומצפה להם לישראל שיחזרו בתשובה, יותר ממה שאבא מצפה לבנו שלא ראה אותו הרבה שנים, ויותר ממה שהאישה מצפה לבעלה. ככה הקדוש ברוך הוא מצפה לנו, לעם ישראל, שנעשה תשובה כדי שיגאל אותנו ויבנה לנו את בית המקדש. זה הלשון של אליהו הנביא, ככה הוא כותב את זה – 'הקדוש ברוך הוא יושב ומצפה לעם ישראל יותר ממה שאבא מצפה לראות את הבן ששלח למרחקים ולא ראה אותו כמה שנים, או אישה שלא ראתה את בעלה ומצפה לראות את בעלה שֶׁשָׁב. הקדוש ברוך הוא מצפה לראות אותם, ועל המקום יגאל אותנו. ורבי חיים פלאג'י כותב על זה: "האמנתי כי אדבר", תאמינו לכל מילה שאני מוציא מהפה, כשאני קורא את הדבר הזה עיני יורדות מים! איך ייתכן שמלך הכבוד, אלוהי העולם, יושב ומצפה שנחזור בתשובה כדי לעשות לנו את כל הטובות שבעולם?! איך לא נתנחם ונשוב אל ה'?! אם בני אלהים של אדם, שאוהב אותם מאוד, לא באים הביתה, או שאשתו איחרה וכבר 12 בלילה, אתה יודע כמה טלפונים עושה האבא?, "איפה הוא?", הולכים למשטרה, מרעישים את כל העולם, רק שהם יבואו ויניצלו מהצרה. כך אבא מחכה לנו! אומר רבנו האר"י: תדעו לכם, גדולה תשובה שמאריכה ימיו ושנותיו של האדם. אדם צריך לדעת להידיבק בשכינה ולעשות תשובה.

מובא בזוהר מעשה בכפר טרשא, שיום אחד בא לשם רב אחא. אמרו לו שיש בכפר מגיפה, ואנשים הולכים בדרך ונופלים ומתים. אמר להם לבחור ארבעים איש ויעשו בארבע פינות העיר 'פיטום הקטורת', וזה יעצור את המגיפה. ואכן עשו זאת והמגיפה נעצרה. בלילה באו אליו בחלום ואמרו 'טוב, עצרת להם את המגיפה. אך לא סתם באה להם המגיפה. הם לא הולכים בדרך השם'. שאל רב אחא 'מה אני צריך לעשות?', ענו לו 'תחזיר אותם בתשובה'. אסף הרב את כולם ואמר להם שחייבים לחזור בתשובה, כי אם לא, יהיה בלגן גדול. השתדל לעורר אותם בכל כוחו לתשובה, ואמר להם שזה לא מספיק, וצריך לעשות להם בכפר 'תלמוד תורה' שילמדו שם הילדים. רב אחא עשה שינוי גדול בכפר, ולכן השם שלו השתנה מ'כפר טרשא' ל-'מתא מחסיא', ורמזו במילה 'מחסיא' - 'מחיי' כלומר מכה! 'מסי' זה 'רפואה', לאחר שקיבלו את מה שהרב אמר להם נהיה להם רפואה.

היה עוד מעשה בזמן המלבי"ם שלקחו אותו בתור רב באחת הערים הגדולות, והוא אמר: "אני לא מוכן לבוא להיות רב אצלכם, אלא יש לי שלושה תנאים. אני רוצה את 'הזרוע', את 'הלחיים' ואת 'הקיבה'". אמרו לו: "מה זה? מה קורה פה? ואם אתה כהן, אבל יש עוד כהנים, איך אפשר דבר כזה? זה לא יפה!". אמר: "אני אסביר לכם. 'זרוע' – אני רוצה שכולם יניחו תפילין על הזרוע, אין מי שלא בא לבית הכנסת ומניח תפילין. 'לחיים' – אני ואביו למי שיגלח את הלחיים והזקן בתער, אני אעבור ממקום למקום לבדוק. 'קיבה' – אני רוצה שכל מה שנכנס לקיבה יהיה מאכלות כשרים, כל שחיטה בכשרות, כל דבר בכשרות הכי גדולה. אם אתם עושים שלושת הדברים האלה, אז אני בא להיות רב שלכם. אם לא, תחפשו לכם רב אחר שיעשה לכם מה שאתם רוצים, כי אני לא אתן לכם חיים קלים". באו כל הקהל ואמרו: "אנחנו מבטיחים לך! כולם מניחים תפילין, אף אחד לא מגלח בתער, וכולם אוכלים כשר איך שאתה תגיד".

צ"פ הפסא מאצ מתא מחסא – בפרט עכשיו שמלך מלכי המלכים, הקדוש ברוך הוא, נמצא עמנו! עכשיו הוא פה איתנו. יצר הרע נותן לאדם לחלום: "לא נורא, יש זמן. אתה רוצה ראש השנה שמח? אל תדאג, יהיה לך". מפתה אותו: "פה היום יש חתונה, והיום יש חגיגה", כל פעם מביא אותו למסיבות מרעים מפה לכאן, ומאבד לו את החיים שלו. אדם צריך לשים לב על עצמו! מה, כל יום הוא ילך לחגיגות ומשתאות, וכל יום ילך לפה ולשם? ומה יהיה עם החיים הרוחניים? כך זה לא שווה כלום! בשבת מותר קצת, אבל בכל רגע ללכת לפה ולפה? מה עשינו בכך? ואחר כך הוא לא קם בבוקר, ואין סליחות ואין תפילה!..

היה איזה עני אחד מסכן, ומהיאושו שלו היה הולך על שפת הים. והנה, יום אחד רואים על שפת הים איזה יד מנופפת למעלה. קפץ לתוך הים, אמר: "להציל נפש מישראל לפחות!", והציל אותו. הוא רואה שזה בחור צעיר. עשה לו החייאה וישר הזמין אמבולנס, באו ולקחו אותו. בדרך האמבולנס לוקח אותו, ממשיכים לעשות לו החייאה ומדברים איתו: "מי אתה? איפה אתה גר?", רוצים לשוחח איתו שיתעורר. אמר להם: "אני הבן של המלך!". אבא שלו וכל שרי המלוכה באו לבית החולים. לאט לאט החיו אותו והוא הבריא. המלך קורא לאדם הזה שהציל אותו ואומר לו: "הצלת את בני! מה שאתה רוצה, תקבל! מה תבקש?". אמר המלך: "אני אתן לך להיכנס לאוצר שלי. איזה שעתיים-שלוש תאסוף כל מה שאתה רוצה, אבנים טובות ומרגליות, תאסוף ותיקח". באו החכמולוגים והשרים, ואמרו: "מה עשית, כבוד המלך? הוא בשעתיים יכול לרוקן לך מה שאספו ב-200 שנה! אתה יודע מה יהיה? בשעתיים הוא ייקח את הכול!". אמר המלך: "אבל עכשיו אמרתי, ואני לא יכול לחזור בי". מה עשו השרים? קראו לאנשי הביטחון ואמרו להם: "תחקרו עליו, מה הוא אוהב לאכול? וכל מיני דברים כאלה". חקרו על הברנש הזה, ומצאו שהוא אוהב אוכל טוב, אוהב קובה, מרק, חורשה סבזית, כל מיני מאכלים טובים, וגם אוהב לשתות וויסקי מיוחד, ואוהב תזמורת. מה עשו? הכינו לו את כל זה במסדרון של האוצר! אמרו לו: "עכשיו, כשהוא ייכנס, ראשונה תקבל אותו תזמורת תימנית, אחר כך תזמורת כזאת...". ועשו מטבחים עם ריחות של תבשילים, כל אחד אומר לו: "בוא, בוא, תטעם קודם מזה, תטעם מזה, תטעם ממומלאים...". וכל אחד אומר לו: "תטעם, תטעם!", ואחד מסתובב עם וויסקי ומשקה אותו. בקיצור, עד שפתאום באים שני שוטרים ואומרים לו: "החוצה!". אמר: "מה? עוד לא לקחתי כלום!". אמרו לו: "חביבי, אתה שמת לב לכל שטויות.. אכלת, שתית, הלך הזמן, נגמרו השעתיים!". ולא לקח כלום! אתה מביין? אותו דבר זה אדם שבא לעולם הזה. מפתים את האדם: פעם ללכת למושב הזה, פעם ללכת למסיבה פה, פעם לטייל פה ולטייל שם. ואחר כך – עבר הזמן! בעולם הזה יש כל מיני פיתויים, מה יעשה הבן אדם? פעם אומרים לו: "עכשיו תיסע לטבריה לבית מלון", עכשיו "תיסע לקפריסין", הפעם "תיסע לצפת". כל פעם שולחים אותו למקום אחר, פעם פה ופעם שם, במקום לנצל את הזמן לרוחניות.

המקאל רבי יהודה פתיה צ"ל – בכ"ז אב היה יום הפטירה של החכם רבי יהודה פתיה עליו השלום. זכותו תגן עלינו ועליכם ועל כל בית ישראל, אמן. הייתה לו ידיעה בתורה שלא כדרך הרגיל. והוא כותב בעצמו, כשהייתה מלחמת העולם הראשונה, בשנת תרע"ד, הארץ רעדה וכל העולם רעד. הוא אומר: "היינו בבגדאד, נפטר רבי יוסף חיים, כבר נפטרו הרבנים ולא היה לנו מה לעשות. איזה תפילות היו!". הוא אומר: "הייתי כל היום רץ מצדיק לצדיק, איזה בכיות, איזה תפילות בלילות ובימים!". אומר, שבאו אליו מן השמיים ואמרו לו: "תראה, ביום תלך לתפילות, ובלילה תשב ללמוד". אומר: "כך עשיתי, בלילה הייתי לומד". והוא חיבר פירוש באותו זמן על ה'אידרא רבא' וה'אידרא זוטא', ואף אחד בעולם לא ידע מזה. כשהיה כבן 45, הוא בא לעלות לארץ ישראל. זה היה לפני השואה. יום אחד לפני כן, היה פה בירושלים רבי בן ציון חזן, שהיה רב של העיראקים וגבאי של ישיבת 'פורת יוסף'. אמר לו המקובל רבי אברהם עדס: "רבי בן ציון, אני רוצה לשאול אותך שאלה, צריך להגיע מחר לפה רב אחד עיראקי שקוראים לו חכם יהודה פתיה?". אמר לו: "בדיוק כך! איך אתה יודע?". אמר לו: "לא משנה איך. מחר הוא יבוא, ואני רוצה לבוא אליו". אמר לו רבי בן ציון: "מה פתאום? אני אביא אותו אליך!". אמר: "לא, אני רוצה לבוא אליו". באמת, למחרת הלך רבי אברהם עדס לביתו של רבי יהודה פתיה. אמר לו רבי יהודה פתיה: "מה פתאום? אני הייתי צריך לבוא אצל כבודו!". אמר לו רבי אברהם עדס: "נכון שיש לך חיבור 'יין הרקח' על האידרא רבא והאידרא זוטא, ופירשת שם את כל הסודות הגדולים?". אמר לו: "נכון, אבל אף אחד בעולם לא יודע מזה! איך אתה יודע?". אמר לו: "בא אליי רבי שמעון בר יוחאי בחלום ואמר לי: 'היום יבוא רבי יהודה פתיה, תגיד לו שאני אמרתי שזה טוב ושיוציא את זה לאור עולם!'". אמר לו: "בסדר". אמר לו רבי אברהם עדס: "אני רוצה לזכות להביא לך את הכסף להדפסה". אמר לו: "לא, אם ככה ראית בחלום, זו זכות שלי. אני חוזר ל'בגדאד', יש לי שם כסף, ואני עושה 'עליה', בא לכאן ומדפיס את זה פה". וכך היה, בא לכאן והדפיס את זה.